

Mijn collega Anke Van dermeersch heeft zich vorige week uitgelaten over dit meerjarenplan 2026-2031.

Haar conclusie was dat dit geen duurzaam beleid is, maar wel het doorschuiven van facturen naar de volgende generaties Antwerpenaren.

Heel wat ontvangsten zijn simpelweg onzeker. Op meerdere plaatsen waarschuwt de stad zelf dat de raming van subsidies afhankelijk is van strikte voorwaarden, zware administratieve lasten en het risico op afkeuring door hogere overheden. Het stadsbestuur gaat uit van een wensdenken-logica, ook wat de belastingontvangsten betreft.

De cijfers tonen ook aan dat de pensioenlasten niet onder controle zijn, maar gemakshalve worden geminimaliseerd om het begrotingsplaatje gunstiger te doen lijken. Ook de personeelskosten worden te rooskleurig voorgesteld.

Ambities zijn er uiteraard genoeg, maar de stad Antwerpen evolueert opnieuw naar een schuldgraad van bijna 70%, 1,8 miljard euro in 2031 — een niveau dat onhoudbaar is en dat toekomstige bestuursploegen en Antwerpenaren parten zal spelen.

De schuldverlaging van vorige legislatuur blijkt tijdelijk en strategisch in plaats van structureel te zijn. Want in wezen wordt de verlaging van de aanvullende personenbelasting gefinancierd door schuld. De Antwerpenaar betaalt dus zijn belastingverlaging uiteindelijk dubbel: later én met interest.

Een positieve autofinancieringsmarge doet daar weinig van af, want ook met een positieve autofinanciering kan men een oplopende schuld hebben – Antwerpen bewijst dat. Overigens daalt de positieve autofinanciering richting 2031. Een structurele verbetering zou zijn: een stijgende autofinanciering bij een dalende schuld en schuldgraad.

Dit gezegd zijnde, met meer dan 200 miljoen euro aan uitgaven in 2026 tegenover slechts 193 miljoen euro aan inkomsten, is het duidelijk dat dit financieel model niet houdbaar is zonder bijkomende belastingdruk op de Antwerpenaren.

Onze conclusie luidt dan ook: De onzekere subsidies, structureel afkalvende belastinginkomsten, onderschatte pensioenproblemen en snel oplopende schulden, tonen precies wat wij als Vlaams Belang samen met de Inspectie van Financiën keer op keer vaststellen, namelijk dat deze stad boven haar stand leeft, waardoor de rekening dus onvermijdelijk zal volgen. Het stadsbestuur is dus allesbehalve een goede huisvader.

Waarom leeft de stad boven haar stand? Omdat er slechte en foute beleidskeuzes worden gemaakt; omdat het beleid nog altijd diep doordrongen is van socialistisch denken, omdat er met andere woorden te veel geld wordt uitgedeeld, waartegenover nota bene steeds minder inkomsten staan – daarover later meer.

Zo blijft de diversiteitsindustrie één groot geldverslindend project, bestaande uit diverse pamber-vzw's. Vorige legislatuur goed voor zo'n 24 miljoen euro per jaar, nu goed voor bijna 27 miljoen euro per jaar, in totaal meer dan 162 miljoen euro. Waarom een vzw genaamd 'Turks Cultureel Jeugdbeweging' jaarlijks meer dan 10.000 euro aan belastinggeld zou moeten krijgen, is ons een raadsel. Net zoals de vzw Filet Divers, die jaarlijks meer dan 50.000 euro krijgt. En dan is er 'Elcker-Ik Huis', de zogenaamde Peperfabriek, dat deze legislatuur meer dan een half miljoen euro zal krijgen, terwijl daar naar verluidt vandalen en geweldenaars verbonden aan Code Rood vergaderen en illegale plannen smeden.

Zeker in het licht hiervan is het een schande dat een mooie, cultureel verankerende en identiteitsversterkende Wilrijkse traditie als de Geitestoet een pak minder middelen zal krijgen. Misschien moeten ze in die stoet, net zoals de Borgerhoutse Reuskens, de hoofddoek beginnen te promoten om van de stad Antwerpen meer geld te krijgen?

Voor ons is het eenvoudig: wie niet op eigen houtje kan inburgeren en daar overheidsdiensten voor nodig heeft, betaalt die volledig zelf. Overigens is zoiets als de zogenaamde buddywerking een schoolvoorbeeld van wat de schepen 'nice to have' noemt: voor zoiets mag men de belastingbetaler niet laten opdraaien. Weet u hoeveel buddy's ik trouwens heb? Sterker nog: met een van mijn buddy's ben ik afgelopen zomer getrouwd, en dat betaalden wij uiteraard helemaal zelf.

Onze conclusie luidt dat er jaarlijks tientallen miljoenen euro's naar allerlei projecten, organisaties en trajecten gaan die in onze wijken geen significante, zichtbare verbetering opleveren.

Heel symbolisch is de woke-campagne 'Allemaal Antwerpenaar', die 160.000 euro heeft gekost en die, kijk naar het zo sterk gestegen aantal antisemitische incidenten, niets oplevert. Steek dus die 160.000 in de daadwerkelijke bestrijding van antisemitisme in plaats van in dat soort politiek correcte affiches waar volgens mij trouwens bijna niemand naar kijkt.

Of besteed dat bedrag aan armoedebestrijding. Voor 'voedselhulp' wordt voor elk komend jaar hetzelfde bedrag van 519.364,02 ingeschreven, terwijl de voedselprijzen stijgen en de armoede neemt niet afneemt.

Maar kennelijk vindt dit stadsbestuur het interessanter om belastinggeld te versluizen naar verre landen, waar niet op wordt bespaard, integendeel zelfs.

Een kerntakendebat dringt zich eens te meer op nu Antwerpen een socialistische schepen heeft die zich bevoegd noemt voor 'Internationale Solidariteit'. Voor 90.000 euro subsidieert deze stad zogenaamd duurzame projecten in verschillende landen in het zogenaamde Globale Zuiden. Het gaat ook om projecten van zogeheten diaspora-organisaties, organisaties van mensen met een migratieachtergrond die sterke banden behouden met hun land van herkomst. De schepen noemde zelf ook Palestina, Soedan en Somalië.

In september heb ik over de besteding van dat geld heel wat kritische vragen gesteld, maar ik kreeg nauwelijks antwoorden. Vaagheid troef! Alleszins is het compleet van de pot gerukt dat er Antwerps belastinggeld naar het buitenland vloeit – zeker wanneer voedselbanken in onze stad aan de alarmbel trekken. 90.000 euro is kleingeld, hoor ik u zeggen? Niet voor de Antwerpenaar die in armoede leeft. Dat geldt overigens nog veel meer voor 1 miljoen euro om Linkeroever de eerste zogenaamde 'klimaatneutrale regio' van Antwerpen te maken. Besteed dat geld aan kerntaken zoals ook veiligheid.

De Antwerpenaar, zoveel is duidelijk, wordt in dit meerjarenplan niet op de eerste plaats gezet – alweer niet – hij wordt integendeel uitgeperst als een citroen. Dat zien we onder meer aan de stijgende inkomsten die de stad haalt uit retributies, zoals voor afvalstickers- en zakken: van 15,2 miljoen euro in 2026 naar 21,3 miljoen in 2031. Ook het ophalen en verwerken van huishoudafval moet meer ontvangsten genereren: van 23,7 miljoen volgend jaar naar 29,5 miljoen vijf jaar later. Tegelijk stellen we vast dat hoewel de strijd tegen sluikstort zou worden opgevoerd, de retributieontvangsten ieder jaar op hetzelfde schamele bedrag van 66.528 euro worden begroot.

Ook de Antwerpse automobilist blijft deze legislatuur helaas een melkkoe. Volgens het meerjarenplan van MPA stijgt het geïnde bedrag voor parkeerretributies van 23,8 miljoen in 2026 naar 24,7 miljoen in 2027, en in de jaren daarna naar 25,8 miljoen. Voor de LEZ wordt er voor het komende jaar 1,2 miljoen aan retributies begroot; vijf jaar later moet dit nog 1 miljoen euro zijn. Schaf nu toch eens eindelijk die LEZ volledig af in plaats van dit de komende jaren te blijven gebruiken als inkomstenbron.

Nu het grondwettelijk hof het uitstel van de verstrenging van de LEZ in Brussel voorgoed heeft vernietigd, vragen wij ons ook af hoelang het zal duren alvorens dat ook in Antwerpen gebeurt. Hoe speelt de stad hier juridisch op in? Wat met

het risico dat er van de ene op de andere dag geen enkele Euro5-wagen nog binnen mag? Zal de stad Antwerpen dan eindelijk uit die LEZ stappen? Graag een duidelijk antwoord op deze vraag.

Het is voor ons ook duidelijk dat ondanks het feit dat het politiebudget stijgt, dit onvoldoende is om de overlast, de straatintimidatie, de criminaliteit en de terreurdreiging adequaat aan te pakken. Wij willen meer zichtbaar blauw op straat, zeker op plaatsen waar een verhoogd risico is. En daar waar dat risico permanent of quasi-permanent is, moeten een politiepost komen naar Nederlands model.

Ook het feit dat de politie regelmatig te lang op zich laten wachten, of niet eens opdaagt, wanneer mensen de Blauwe Lijn bellen, bewijst volgens ons dat er meer manschappen nodig zijn. En uiteraard vinden wij dat er meer politiekantoren, wijkkantoren, moeten komen, die echt niet alleen beschikbaar mogen zijn op afspraak. De criminaliteitsgraad is in Antwerpen bijna dubbel zo hoog als het Vlaams gemiddelde, en gezien bepaalde feiten nog nauwelijks worden aangegeven, is dat allicht een serieuze onderschatting.

In dat verband wil ik de burgemeester herinneren aan haar uitspraak toen ze recent een mediastunt deed in de Seefhoek, waarbij ze wilde laten zien dat ze blijft dweilen, weliswaar met de kraan wagenwijd open. “De culturen hier grijpen sneller naar een mes”, zo zei u, mevrouw Van Doesburg. Wie herinneren ons Filip Dewinter die meer dan tien jaar geleden zei dat “heel wat van die vreemdelingen met het mes tussen de pampers geboren worden”. Daar werd toen schande over gesproken, maar vandaag zegt de Antwerpse burgemeester dus eigenlijk hetzelfde. Nu nog de juiste beleidsmatige conclusie trekken – dit terzijde.

In de Handelstraat, zo zei de burgemeester, is “zelfs een ruzie bij een kaartspel al aanleiding geweest voor een steekpartij”. We begrijpen dus heel goed dat ze met haar Marcel naar Ekeren verhuist, maar het zegt natuurlijk alles. Ondertussen blijft de Antwerpenaar die zich geen dure verhuis naar een rustige, landelijke wijk kan veroorloven, verweesd achter. En wat we niet begrijpen en ook nooit zullen begrijpen, is dat dit stadsbestuur beslist dat zelfs in zo’n verloederde en gevaarlijke overlastwijk het politiekantoor nog altijd alleen op afspraak beschikbaar is.

Tot slot nog de financiële olifant in de kamer, die in feite sterk gekoppeld is aan de uitspraak van de burgemeester dat “de culturen in Antwerpen-Noord sneller naar een mes grijpen”: ik heb het natuurlijk over de welvaartsindex, oftewel het gemiddelde fiscale inkomen per Antwerpenaar vergeleken met die van België. Want zoals verwacht is die welvaartsindex voor onze stad alweer verder gedaald.

De negatieve trend, namelijk een dalend inkomen per capita en dus een verpauperende bevolking, wordt dus voortgezet.

De verwachting is helaas dat deze zeer nefaste evolutie zich de komende jaren zal voortzetten, want de prognose is dat de Antwerpse bevolking zal stijgen van zo'n 555.000 inwoners in 2026 tot 562.000 inwoners in 2031. Overigens zal deze ongebreidelde bevolkingsgroei ook de woningprijzen blijven opdrijven. Schepen Janssens zal dus blijven achter de feiten aanhollen, want dit stadsbestuur heeft simpelweg geen enkele demografische visie. Met bovendien maar 2,5 miljoen euro investeringen voor budget- en betaalbare huurwoningen in 2026, zal de kloof tussen vraag en aanbod verder blijven groeien.

Het mag daarnaast ook duidelijk zijn dat de ongebreidelde bevolkingsaan groei voor het overgrote deel het gevolg zal zijn van de ongecontroleerde massa-immigratie, die vooral bestaat uit passieve migratie en slechts voor een zeer klein deel, een veel te klein deel, uit mensen die onze Antwerpse economie echt verrijken.

Dat de stad bijvoorbeeld jaarlijks 5 miljoen besteedt aan 'Smakelijke Scholen', is hiervan een symptoom, namelijk onze scholen die steeds meer verworden tot zorginstellingen in plaats van instituten waar jongeren kunnen worden opgeleid tot mensen die Antwerpen verrijken.

Antwerpen importeert én pampert armoede en kansarmoede. Met meer dan 25 procent, meer dan 1 op de 4, is de kansarmoede hier meer dan dubbel zo groot als het Vlaams gemiddelde. Ongeveer hetzelfde geldt voor het percentage vroegtijdige schoolverlaters – laat dat tot u doordringen. Nog maar bij amper de helft van de gezinnen met schoolgaande kinderen wordt in deze stad thuis Nederlands gesproken – in Vlaanderen gaat dat ook achteruit, maar daar is dat toch nog bijna drie vierde. En dus is het niet verbazend dat het netto inkomen in Antwerpen slechts 19.382 euro is, terwijl dat in Vlaanderen meer dan 20% hoger ligt, namelijk 23.536 euro.

Het aantal leefloners in deze stad is met meer dan 10.000 reeds historisch hoog, en de overgrote meerderheid zijn vreemdelingen en mensen met een bepaalde migratieachtergrond – verwacht word dat door de nieuwe federale wetgeving, maar ook door de aanhoudende instroom, het aantal leefloners zal exploderen vanaf 2026. Het stadsbestuur onderschat dit.

De hamvraag, die wij ook telkens opnieuw stellen, luidt hoe en wanneer het stadsbestuur denkt eindelijk voor een broodnodige kentering te kunnen zorgen wat betreft alle genoemde negatieve financieel-en socio-economische tendensen.

Er gaat immers steeds meer belastinggeld naar allerlei projecten en initiatieven om te proberen dit wat recht te trekken, maar niet alleen kost dit steeds meer geld, uiteindelijk blijken dit vooral pleisters op een houten been te zijn – het is dure, weinig effectieve en weinig efficiënte symptoombestrijding.

Enkele dagen geleden liep in dat verband nog een persbericht van de stad binnen getiteld: “Antwerpen strijdt tegen polarisatie en lanceert toolkit voor leerkrachten”. Ik raad u aan de weerbarstige realiteit te ontdekken door het recent gepubliceerde boek “Allah n’a rien à faire dans ma classe” te lezen.

Vandaag zijn het een beperkt maar wel toenemend aantal zogenaamde ‘aandachtswijken’ waar steeds meer geld naartoe moet – omdat illegaliteit, criminaliteit, overlastgedrag van zogenaamde ‘jongeren’, islamisering, sluikstort enzovoort het daar overnemen – maar als het zo voortgaat is heel Antwerpen straks één grote aandachtswijk.

Waarom wij deze begroting dus niet zullen goedkeuren?

Omdat zolang er geen kentering komt in de welvaartsindex, het stadsbestuur faalt.

Omdat dit stadsbestuur geen visie heeft op demografie en cultuur, en blijkbaar gelooft dat bakstenen, diversiteitsgepamper, prestigieuze projecten en communicatiecampagnes de verpaupering en islamisering van onze stad en het verval in steeds meer wijken kunnen tegengaan.

Dat politiek correcte, dwaze geloof kost bovendien handenvol geld – geld dat niet kan worden besteed aan kerntaken, met name veiligheid, betaalbaar wonen, armoedebestrijding en jeugd- en sportinfrastructuur.

Met andere woorden: het stadsbestuur zet de Antwerpenaar niet op de eerste plaats, perst hem steeds meer uit en laat hem steeds meer opdraaien voor een failliet ‘Allemaal Antwerpenaar’-dogma. En dat kunnen wij onmogelijk goedkeuren.